

мянето на индивидуалноститѣ, човѣцитѣ влизатъ въ все по-разумни връзки и разбирателство, макаръ че често въ противоречие и дисхармония: тѣ алтернативно се привличатъ и отблъскватъ, обичатъ и мразятъ, услужватъ и пакостватъ. (Солидарностъ понякога се взема въ много широка смисълъ, и не значи само хармония, а па-скоро *междувисимостъ*, която предполага и противоречието на интереситѣ и душевнитѣ настроения).

После това идатъ висшитѣ форми на груповия животъ, който започва да се вдъхновява и движи отъ все по-висши принципи и сили. Тукъ индивидитѣ все по-рѣдко се влияятъ отъ наследственитѣ си тъмни сили, не винаги си подражаватъ (въпреки обратнитѣ твърдения на нѣкои социолози) безъ да разбиратъ защо, не винаги се пропиватъ отъ наложени имъ стремления и идеи. Тукъ сж породени условията за личенъ изборъ и предпочитания, тъй като физиологическата наследственостъ и социалната традиция не сж напълно въ силата си, а сж ограничени и отслабени отъ породилитѣ се върховни душевни сили: разума, волята. Разбира се, че тѣхнитѣ прояви влизатъ често въ борба съ проявитѣ на наследствеността и традицията, и на тѣзи борби се дължатъ голѣма частъ отъ социалнитѣ реформи и напредъци. Самитѣ идеи за социална новостъ сж единъ видъ протестъ противъ създаденото отъ наследствеността и традицията положение.

Това е сжществената фаза на социалния животъ; може да се говори за истинска социална организация само когато тя може да почива на по-висши психологически принципи, т. е. когато индивидитѣ сж пълни съ *съзнание*